

**GOIGS DE LA
MARE DE DÉU
DELS SOCORS**

**PATRONA DE
COLLSESPINA
(Bisbat de Vic)**

Socorreu-nos, Verge pia
Vós que sou Mare d'amor.
*Mireu sempre Collsespina,
Verge Santa dels Socors.*

Vós sabereu què és la vida
del treball i del dolor,
fecundada i beneïda
per la gràcia del Senyor.
Quan floreixi la collita
i madurin les llavors,
MIREU sempre...

Ara sou, Verge Maria,
Senyora de munts i prats
i vetlleu de nit i dia,
les collites i els remats.
De terra i cel sou Regina
beneïu nostres suors.
MIREU sempre...

Heu volgut ser a la vora
del vostre poble fidel,
per dur-lo quan sigui l'hora
a la pàtria del cel.
Entre tant Mare divina,
escolteu nostres clamors
MIREU sempre...

Sou mestressa endreçada
en la llar de Natzaret,
amb amor i seny de mare
fèieu créixer el Jesuset.
Beneïu nostres famílies,
que tot hi respiri amor.
MIREU sempre...

Quan els odis o la pesta
ens envoltin de perills
i bramuli la tempesta
sobre el front dels vostres fills,
vostra rosada divina
amanyagui tots els cors.
MIREU sempre...

Teniu un caient de Mare
i una llum celestial,
que us traspua per la cara,
o Regina Maternal!
Deixeu caure un somriure
que aconsoli tot dolor
MIREU sempre...

Verge i Mare dolorosa
de Jesús, que a dins del cor,
teniu fresca la ferida
dels seus horribles dolors.
Quan la llar adolorida
sent l'absència dels seus morts,
MIREU sempre...

Quan les terres i muntanyes
es corsequin per l'eixut,
doneu a nostres comarques
una pluja de salut.
Que la terra eixarreïda
dongui fruits amb abundor.
MIREU sempre...

Entrada

So-co-rreu-nos, Verge pia Vós que sou Mare d'a-mor MIREU
sem-pre Coll-ses-pi-na Ver-ge san-ta del So-cors 1) Heu vol-gut ser a la
vo-ra del vos-tre po-ble fi-del, per dur-lo quan si-gui l'ho-ra a. Ca
pà-tria del cel. Entre tant Ma-re di-vi-na, es-col-teu nos-tres cla-mors
MIREU...

✕ Pregueu per nosaltres Santa Mare de Déu.

✕ Perquè siguem dignes de les promeses de Crist.

PREGUEM: Concediu, Senyor Déu, als vostres servents, de poder fruit d'una bona salut espiritual i corporal; i per la intercessió de la benaurada sempre Verge Maria a prop Vostre al Cel, allibereu-nos de les tribulacions de la vida present i feu-nos gaudir de la joia eterna. Per Jesucrist, Senyor Nostre, Amén.

Lletra adaptada (1968) pel P. Jaume Fontseca, franciscà, fill de Collsuspina.

Música de la M. de D. de Lurdes de la Nou de Bergadà.
Dibuix de Thecla Jujol i Gibert (1988)

RESUM HISTÒRIC

El municipi de Collsuspina, que la demarcació territorial del 1936 va assignar a la comarca d'Osona, és un municipi totalment del Moianès. El terme de Collsuspina i en particular el port o coll de la Pollosa (920 m. alt.) són l'únic pas normal entre el Moianès i Osona. Per Collsuspina passava la primitiva via romana de l'època proconsular documentada entre el 124 i el 115 abans de Crist per dos mil·liaris romans.

Aquest camí passava pel mig de la població actual, pel petit carrer de Vic. Una creu moderna, a mig carrer Major, recorda aquesta divisió. La part N pertanyia a Tona i a la seva sufragània de Sant Cugat de Gavadons i la part S a l'antic terme i parròquia de Sant Fruitós de Balenyà. El terme actual es va fer de la fusió d'ambdues parts.

El poble de Collsuspina –que més exactament s'hauria de dir Coll-s'Espina– és un poble de creació moderna fill del camí ral. La primera casa que s'hi va construir fou l'hostal actual de Can Xarina, aixecat per Salvi Pedrós el 1550, just a la partió dels termes, bé que a la part de Balenyà. A redós de Can Xarina o de l'hostal de Collsuspina, com aleshores se li deia, es van fer a una part i altra del terme quatre o cinc casetes més al llarg del segle XVI i per al seu servei religiós entre l'any 1592 i 1600 es va construir una capella a Santa Maria del Socors, l'actual església parroquial, ampliada només amb una façana nova, un campanar i capelles laterals a partir del 1880.

En l'aspecte religiós, la divisió d'ambdós sectors de terme es va mantenir fins el 1827, data en la qual un sol capellà, amb residència a Sant Cugat de Gavadons, en la casa que hi ha adossada al capçal de l'església, tenia cura de les esglésies de Sant Cugat i de Santa Maria dels Socors. El 1855 es va decidir de fusionar tot el terme, que des del principi del segle XVIII ja formava una sola entitat civil annexa a Tona, però aquesta no va començar a funcionar jurídicament fins el 1878 i encara el seu sacerdot no es pogué nomenar amb plenitud rector fins el 1893, en que el rector de Balenyà féu renúncia escrita de tots els seus antics drets sobre la capella de Santa Maria dels Socors, que per ésser a la població fou la seu de la nova parròquia.

Mn. Antoni Pladevall i Font